

1929 nemělo býti zrušeno, nýbrž jen upraveno zvláštním vládním nařízením (§ 3 cit. zák.). Již z té okolnosti, že zákon čís. 26/1929 se nedotýká pensijního pojištění této skupiny zaměstnanců a je vyhrazuje zvláštnímu nařízení, je zřejmo, že z § 197 nelze odvozovati zrušení stanov pensijního ústavu, schválených a upravených na podkladě dříve platného zákona čís. 89/1920. § 1 vládního nařízení ze dne 9. února 1933 čís. 33 sb. z. a n. ustanovuje se zpětnou účinností od 1. ledna 1929, že zaměstnanci drah státem neprovozovaných a sloužících veřejné dopravě jsou zásadně pensijním pojištěním povinni a podle ustanovení tohoto nařízení pojištění (§ 1) a upravuje blíže obsah tohoto pojištění. Podle § 5 provádí toto pojištění pensijní ústav soukromých drah v Brně, zřízený podle § 4 vl. nařízení ze dne 29. prosince 1921 čís. 506 sb. z. a n., jemuž podle sedmého odstavce § 6 je vyhrazeno, by svými stanovami upravil soustavu dávek a pojistného a základnu pro jejich vyměřování (pensijní základnu) i odchýlně od ustanovení pensijního zákona, při čemž musí však býti vyhověno určitým podmínkám nařízení. Stanovy pensijního zařízení a jejich změny schvaluje ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem železnic (§ 7 odst. 2), čímž míněny budoucí stanovy upravené podle čtvrtého odstavce § 7. Totéž má na mysli i druhý odstavec § 10 a i z těchto ustanovení lze důvodně za to míti, že až do této nové úpravy zůstávají dosavadní stanovy v platnosti, jak to též vyplývá z prvního odstavce § 10. Nelze tudíž napadenému rozsudku vytýkati právní mylnost z důvodu, že při posouzení věci vycházel ze stanoviska platnosti dosavadních stanov pensijního ústavu soukromých drah v Brně. Podle § 33 těchto stanov náleží představenstvu mezi jiným usnášeti se o všech opatřeních, která se týkají předpisování a vybírání pojistných příspěvků, splnění pojišťovací povinnosti a placení pojistných příspěvků. Bylo tedy představenstvo oprávněno se usnésti na určité směrnici při stanovení pensijní základny, podle ní příspěvky stanoviti a oznámiti je seznamem žalované společnosti, která pak podle § 8 čís. 7 stanov byla povinna srážeti pojistné příspěvky pojištěnců z jejich stálých služebních příjmů a je odváděti spolu se svými pojistnými příspěvky, a nemusila, ba ani nesměla očekávati zvláštní výměry, pokud se týče právní moc výměrů, ana podle § 6 stanov povinnost platiti pojistné příspěvky není závislá na předchozím vydání příslušných výměrů nebo rozhodnutí a jejich právní moci. Ana žalovaná strana vyhověla této své povinnosti není žalobní nárok proti ní opodstatněn a byl právem zamítnut.

Čís. 13768.

Ve věcech řádné správy rozhoduje většina spoluvlastníků již sama o sobě a musí se jí menšina spoluvlastníků podrobiti.

Pronájem bytu ve společném domě a výpověď nájmu uzavřeného na neurčitou dobu, jest věcí řádné správy. Na tom nemění nic okolnost, že nájemníkem jest podílník, který však podle svého podílu jest v menšině.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, Rv I 1813/34.)

Žalobci byli vlastníky dvou třetin domu čp. 32, v němž měl žalovaný od roku 1929 najatý byt. Proti výpovědi z bytu namítl žalovaný mimo jiné, že se stal dne 3. března 1934 spoluvlastníkem jedné šestiny domu čp. 32. Procesní soud první stolice výpověď zrušil, o d v o l a c í s o u d ji ponechal v platnosti.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl, a to z důvodů, jež tu nepřicházejí v úvahu. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Nesporné jest, že čtyři žalobci jsou spoluvlastníky každý jedné šestiny domu čp. 32, že později, dne 2. března 1934, koupil žalovaný od Antonína P-a též jednu šestinu téhož domu a že se dne 3. března 1934 stal knihovním vlastníkem této šestiny. Ze spisů vyplývá, že žalobci dali žalovanému výpověď dne 3. března 1934, jež byla žalovanému doručena dne 6. března 1934 (§ 563 c. ř. s.), tedy v době, kdy byl již spoluvlastníkem domu. Podle první věty § 833 obč. zák. přísluší držba a užívání společné věci všem podílníkům dohromady. Pokud jsou v té příčině v souhlasu, pokládají se za jednu osobu, jak praví zákon v první větě § 828 obč. zák. Dojde-li však k rozporům, jest podle §§ 833—835 obč. zák. rozeznávati, zda jde o případ ř á d n é s p r á v y (§ 833 obč. zák.), či o důležité změny (§ 834 obč. zák.). V onom případě rozhoduje většina hlasů počítaná podle podílů (o případ rovnosti hlasů v tomto sporu nejde). V takovýchto věcech rozhoduje většina již sama o sobě a musí se jí menšina podrobiti, takže tu není místa pro rozhodování mimosporného soudce podle § 835 obč. zák. (tak i Dr. Svoboda »Fragen aus dem Mit-eigentumsrecht« str. 14 a str. 20 odst. první, Ehrenzweig — Sachenrecht str. 153 a Mayr — Sachenrecht (1922) str. 381). Nelze o tom pochybovati a jest v té otázce judikatura za jedno, že pronájem bytu ve společném domě a výpověď nájmu uzavřeného na neurčitou dobu jest věcí řádné správy, kde právě rozhoduje většina již sama o sobě. Na tom nic nemění okolnost, že nájemník jest podílník, který však podle svého podílu jest v menšině. Výpovědi takového podílníka z bytu se nečiní opatření o jeho podílu (druhá věta § 828 a § 829 obč. zák.), nýbrž jen opatření o správě a užívání celku. Jest rozeznávati právo k celku, které přísluší všem podílníkům dohromady, a právo k podílu, kterážto obě práva jsou obsahově rozdílná, neboť, kdo nabude práva k podílu, vstupuje do určitého společenství a jemu se podřizuje (sr. rozh. čís. 4333 sb. n. s.). Podílník takovým správním opatřením nepozbývá ani nároku na společné užitky (§§ 839 a 840 obč. zák.), ani práva svým podílem volně nakládati (§ 829 obč. zák.). Z uvedených důvodů byla v souzeném případě dvoutřetinová většina oprávněna dáti výpověď žalovanému, jemuž náleží jen jedna šestina, při čemž je lhostejné, že další jedna šestina náleží do pozůstalosti po zemřelé spoluvlastnici Alžbětě P-ové, neboť, i kdyby se tento podíl přičetl k podílu žalovaného, zůstává v menšině. Z vyložených důvodů nelze se přikloniti k názoru hájenému v rozhodnutí č. 12.738 sb. n. s., jehož se žalovaný dovolává, při čemž bylo zejména uváženo, že řízení nesporné podle §§ 833 až 838 obč. zák., na

něž se tam neshody mezi spoluvlastníky o výpověď z nájmu odkazují, by v souzeném případě, kde jde o věc řádné správy a o většinu podílníků, nebylo ani přípustné a nebylo by lze § 835 obč. zák. použití.

Čís. 13769.

S hlediska § 251 čís. 6 ex. ř. nelze při jediném dopravním autu tvořícím jediný pramen výživy dlužníkovy požadovati, aby dlužník spojoval ve své osobě všechny činnosti potřebné k provozu své živnosti, zejména aby auto sám osobně řídil. Nerozhoduje ani, zda provozuje živnost placeným šoférem nebo i více šoféry, jen když při jeho podniku jest zachována povaha malé živnosti.

Skutečné vlastnictví auta, s nímž dlužník živnost provozuje, je pro otázku nezabavitelnosti nerozhodné.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, R II 334/34.)

Dlužnice navrhla, by byla zrušena exekuce na automobil, ježto ho potřebuje k výkonu své živnosti. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a exekuci zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Konaným šetřením bylo zjištěno, že dlužnice podle výměru okresního úřadu v J. je majitelkou koncese pro nepravidelnou dopravu osob nyní zabaveným osobním autem. Podle tohoto výměru smí vozidlo pojmouti čtyři sedící osoby mimo řidiče i se zavazadly, mimo ně jiné náklady dlužnice dopravovati nesmí. Zjištěno bylo dále, že si dlužnice na zakoupení auta vypůjčila od Občanské záložny v B. potřebný kapitál, že zápůjčka dosud není zaplacená a že k jejímu zajištění byl automobil Občanské záložně v B. převlastněn, že dlužnice pro tělesnou neschopnost, nemajíc zkoušku šoférskou a neumějíc vůbec ani s autem jezdit, sama osobně jeho provoz neprovádí, nýbrž že byl vždy obstaráván bezplatnou činností, jednak manžela dlužnice, jednak bezplatnou výpomocnou činností Hynka K-a, že dlužnice vede zápisy ohledně šoférství, obstarává daňové záležitosti a přijímá peníze za jízdy přímo od zákazníků neb od svého manžela. Ze shora uvedeného vyplývá, že dlužnici jest považovati za drobného živnostníka ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř., jak zejména vyplývá z malých rozměrů (malého počtu sedadel) vozidla. Pak ale přiznati jest dlužnici ochranu zákona ve smyslu právě citovaného zákonného ustanovení a uznati její nárok na vyloučení auta jako nezabavitelného z exekuce za opodstatněný. Neboť není rozhodným, že sama osobně živnost autodopravní neprovozuje, ježto podle rozšířené ochrany, které se exekucním dlužníkům novým doslovem § 251 čís. 6 ex. ř. podle doslovu čl. VIII čís. 7 novely (cís. nař. z 1. června 1914 čís. 118 ř. z.) dostalo, mají nárok na vyloučení předmětů k výkonu výdělečné činnosti potřebných z exekuce nejen řemeslníci a maloživnostníci, kteří řemeslo neb živnost sami osobně t. j. ručně provozují, nýbrž i ti,